

ஸ்கந்த புராணம்
பிரமசங்கிதையில் கூறப்பட்டுள்ள
அஷ்டமீப்பிரதக்ஷிண மான்மியம்

விஜய தை-க.

உ
சிவமயம்.

பதிப்புரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அண்ணல் ஆலவாய், நண்ணி னுன்றனை
எண்ணி யேதொழத், தின்னம் இன்பமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினெண் புராணங்களுள், புராண ரத்தினம் எனச்
சிறந்த ஸ்காந்த மஹாபுராணத்திலுள்ள, அஷ்டமிப்
பிரதக்ஷிண மான்மியம், மதுரைத் திருஞானசம்பந்ததேசிக
சுவாமிகள் ஆதீனத்துச் சைவப் பெரியார் இராமசுவாமிப்
பிள்ளை என வழங்கும் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளை அவர்க
ளால், மொழிபெயர்த்துச்செய்து, சென்ற ஐய வருடத்து
ஆனி மாதத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. அப்புத்தகம் இந்
நாளில் கிடைப்பது அரிதினும் அரிதாயிற்று. நூல் மிகச்
சிறிது எனினும், பொருள் மிகச் சிறந்து பெருமையுறுவது.
ஆகவே இதனை இடையீடின்றித் தொடர்ந்து, மேன்
மேலும் வெளியிட்டு வைதிக சைவ நன்மக்களுக்கு
உபகரித்து வருவது சிறந்த சிவ புண்ணியமாகும் என்பது
தேற்றம்.

ஆதலால் இந்நாளில் காணையர்கோயில் அறுபத்து மூவர் திருமடம் அதிபர் ஸ்ரீமான் முரு. ராம. சுப்பிரமணியஞ் செட்டியார் அவர்கள் பாரியாரால், முதலாம் பதிப்பின் அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவில் நிகழும் ஐய வருடத்து ஆனி மாதத்தில் நன்கொடையாக இரண்டாம் பதிப்பு வெளியிடலாயிற்று.

வேண்டும் அன்பர்கள், மதுரை மீனாட்சி தேவஸ்தான காரியாலயத்திலும், திருஞானசம்பந்த தேசிகசுவாமிகள் ஆதீன மடாலயத்திலும், காணையர்கோயில் குருக்கள் ஐயா அவர்கள் மேலேத் திரு இல்லத்திலும், பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இங்நானம்.

அ. கி. சுப்ரமணிய ஐயர்,
ரிட்டையர்டு தமிழ்ப் பண்டிதர்,
நடராஜபுரம்.

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

கந்தபுராணத்திலே, பிரமசங்கிதையிலே, முப்பத்துநான்காம்
அத்தியாயத்திலே, குருகீதையிலே, சிவபிரான் உமாதேவியாருக்கு
அருளிச்செய்ததாக ஒரு ஆசாரியர் மாணாக்கன்பொருட்டு அருளிய

அஷ்ட மிப்பிரதக்ஷிணமான்மிய மொழிபெயர்ப்பு.

சிவபெருமான் வணக்கம்

மலர்தலையுலகில் நிலவியஉயிர்கள்
மருவிய பிறப்புஇறப்பகன்று,
பொலிவுறு முத்திக்கரைசெறியுபாயப்
புணையினை அருளென வினவு,
நலவருளுருவக் கயற்கனையகிக்கு
நமதருட்குறி குருபூசை
யிலகுறச்செயலென் றிறையருளிறைவன்
இணையடிதொழுது வாழ்ந்தோம்.

விராட்புருஷனுக்குத் துவாதசாந்தஸ்தான
மாகக் கொள்ளப்பெற்ற மதுரையம்பதியிலே,
சிவபெருமான் பாமகுருமூர்த்தியாக எழுந்தருளி
இருக்கும்பொழுது உமாதேவியார் வணங்கி,
சுவாமீ! “உயிர்கள் கருப்பத்திலே தங்கிப்பிறப்பதும்
பின்பு இறப்பதும் பெருந்துன்பத்திற்கும் பெரும்
பயத்துக்கும் ஏதுவாதலால், இப்பிறப்புஇறப்புக்
கடலைக்கடந்து முத்திக்கரையை அடைதற்கும்,

மறைவாகவும் வெளியாகவும் செய்யப்பெற்ற பாவங்களை எளிதாகக் களைதற்கும் உரிய உபாயத்தை அருளிச்செய்ய வேண்டும் ” என்று உயிர்களின்மீதுள்ள கருணையினாலே சிவபிரானிடத்தே விண்ணப்பம் செய்ய அதற்கு அச்சிவபிரான் திருவாய்மலந்தருளுவாராயினார். எங்ஙனமெனில், ஹே தேவீ! நம்முடையமகாதேவ சப்தத்தை உச்சரித்தலால் பெருங்கொடும்பாவங்களெல்லாம் கெடும். நம்மைப் பூசித்ததனாலும், நம்மையுணர்த்தும் ஆசாரியன் அடிமலரை வணங்குதலாலும் நெருப்பிட்ட பஞ்சப்பொறிபோலப் பாவங்கள் கெட்டொழியும். இன்னும் பெரும்பாதகங்களும் பிறவியும் போதற்குரிய உபாயம் வேதத்திற்கு உறப்பட்டிருக்கிறது.

அதாவது:-

சம்பூத்தீவின் மத்தியில் மேரு மலை உள்ளது. அம்மேரு மலையின் நாற்புறத்தும் நான்கு மலைகள் உள்ளன. அம்மேரு மலைக்கும் சூழவிருக்கும் மலைகளுக்கும் இடையேயுள்ள வெளிக்கு இளாவிருத கண்டமென்று பெயர். அதற்குத்தெற்கிலுள்ள நிதமலை கீழ்கடல் மேல்கடல்களைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்குத் தெற்கே அரிவருடமென்கிற கண்டம் இருக்கிறது. அதற்குத் தெற்கே ஏமகூட மென்கின்ற மலை நிதமலை போலவே இருக்கிறது. அதற்குத் தெற்கே கிம்புருட வருடமென்கிறசிறந்தகண்டம்

இருக்கிறது. அதற்குத் தென் பாகத்தில் மலைகளிற் சிறந்த இமயமலை இருக்கிறது. அம்மலையில் இமவான் என்னும் மலையரசன் மேனை என்னும் மனைவியோடிருந்தான். அவ்விருவரும் உமாதேவி சமேதராகிய பரமசிவனை உணர்ந்து அப்பெருமான் மாட்டமர்ந்த இருதய கமலத்தோடு கூடியவர்களாயிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது சிவபக்தரும் யோகியும் தவமுனிவருள்ளே சிறந்தவருமான தூர்வாச முனிவர் அவ்விமயமலையில் அமர்ந்தருளிய கேதார நாயகரைப் பூஜைசெய்வதற்கு வந்தார். அங்ஙனம் வந்த முனிவரைச் சிவத்தியானம் உள்ள மலையரையனும் மேனையும் வணங்காமல் மலைபோல அசையாது சும்மாயிருந்தனர். உடனே அம்முனிவர் கோபங்கொண்டு, அவ்விருவரையும் நோக்கி “உங்களுக்கு மானுடப்பிறப்பு உண்டாகக்கடவது” என்று சபித்துவிட்டனர். அப்பொழுது பயத்தினாலே மனைவியோடு மலையரையன் அம்முனிவரர்பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கி எழுந்து பிரார்த்தித்த பொழுது, அம்முனிவர் கருணைகூர்ந்து மகிழ்ந்து, அம்மலையரையனை நோக்கி, “பூமியிலே சிவபக்தியிற் சிறந்த ஒரு அரசனுக்கு நீ புத்திரனாகப் பிறக்கக்கடவாய். உன்னுடைய பிதாவுக்குச் சமமான வமிசத்திலே உன்னுடைய பத்தினிக்கும் மனிதப்பிறப்பு உண்டாகக்கடவது.

நீ அநேக சோமயாகங்களினாலே சிவபிராணை ஆராதித்து, மேனையை விவாகம்பண்ணி இல்லறத்திலிருந்து, தொண்ணுற்றொன்பது அசுவமேத யாகம் செய்து, பின்பு புத்திரகாமேஷ்டியாகம் செய்யும்பொழுது, சிவாக்கையினால், சிவபெருமான் திருமேனிப்பாதியில் அமர்ந்தவரும் சித்துருபருமான உமாதேவியார், அக்கினி குண்டத்தினின்றும் தோன்றி உனக்குப் புத்திரியாராக ஆவர். சிவபிரான் அப்புத்திரியாரைத் திருமணம் புரிந்து, உனக்கு மருகரும் பாண்டியராஜருமாவார். அங்ஙனம் மகிமையோடு சுகங்களை நுகர்ந்து, இறுதியிலே பத்தினியோடு நீ முத்தியடைவாய் ” என்று பிரதிசாபமிட்டுப்போய், அத்துருவாச முனிவர் அக்கேதாரேசுவரரைப் பூஜித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதன்பின்பு, மலையரையன் தனக்கு ஆசாரியராகிய கண்ணுவமுனிவரைக் கண்ணுற்று, தன்னுடைய பத்தினியோடும் வணங்கி எதிரிலே நின்றான். அம்முனிவர் ஞான நோக்கினால், நிகழ்ந்தவைகளை யுணர்ந்து, மலையரையனை நோக்கி, ‘நீ அடைந்தசாபம் எல்லா உலகங்களுக்கும் நன்மையாகவே இருக்கிறது. நீ இப்பொழுது ஸ்ரீ காசிக்ஷேத்திரம் சேர்ந்து அகஸ்திய முனிவரைத் தரிசித்து வணங்கி, அவர் அருளிச் செய்யும் வழியே, ஒழுகுவாயாக ’ என்று சொல்லியருளினார்.

உடனே அம்மலையரையன் மனைவியோடும் ஸ்ரீ காசிப்பதி சேர்ந்து கங்காநதியிலே மூழ்கி, விகவேசரையும், விசாலாட்சிதேவியாரையும், வயிரவக்கடவுளையும் விதிப்படி அன்புடன்பூசித்து வணங்கித்துதித்து, வலம் வந்த பின்பு அவ்விச வேசர் சந்நிதிக்குத் தென் புறத்துள்ள முத்தி மண்டபத்தின் மத்தியிலே அநேக முனிவர்குழாங் களாற் சூழப்பெற்று வீற்றிருக்கும் அகஸ்திய மகா முனிவரைத்தரிசித்து பஞ்சாங்க அஷ்டாங்க நமஸ்காரங்களால் அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி, தனக்கு நேர்பட்ட சாபமுதலியவற்றை விண்ணப்பம்செய்தான். அதற்கு அகஸ்திய மகா முனிவர், பேரருளோடு மலையரையனை நோக்கி “தூர்வாச முனிவர் சாபமானது உலகத்திற்கும் உனக்கும் நன்மையைச்செய்யத்தக்கதே” என்று சொல்லியருளினார். அங்ஙனம் அருளியதைக் கேட்ட மலையரையன், அகஸ்திய மகாமுனிவரை வணங்கி, “எனக்கு எத்தேசத்திலே மாநுடப் பிறவியுண்டாகும். அதனை அருளிச்செய்யவேண் டும்” என்று கேட்க, அதற்கு அம்முனிவரர் இலகூயோசனைவிசாலமுள்ள சம்பூத்தீவின் மத் தியிலே, மேருமலையுள்ளது. அதற்குத் தெற்கே உன்னுடைய இமயமலைக்கும் தென் கடலுக்கும் இடையில் ஒன்பதினாயிரம்யோசனை விசாலமுள்ள பாரத வருஷத்திலே, பரதகண்டத்திலே, ஐம்பத் தாறு தேசங்கள் உள்ளன. அவைகளிலே, பிரா மணர் முதலானவர்கள் தங்கள் தங்கள் வருணச்

சிரமதருமங்களிலே வழுவாமல் யாகாதிகளும், தியானாதிகளஞ் செய்துவருகின்றார்கள். சுயம்பு மூர்த்தி முதலாகிய பரார்த்தலிங்கங்களையும் உமா தேவியாரையும் சிவாகம விதிப்படி பூசித்தற்குரிய வர்கள் பூசித்து வருகின்றார்கள். தங்கள் தங்கள் கிருகங்களிலே வாணலிங்கம் படிகலிங்கம் முதலிய வற்றிலே வேதசிவாகம விதிப்படி ஆன்மார்த்த பூசைக்குரியவர் ஆன்மார்த்த சிவபூஜை செய்து வருகிறார்கள். அத்தேசங்களிலே சோழதேசம் சிவபிரானுக்கு இடக்கண் போலும், சேரதேசம் வலக்கண் போலும், பாண்டியதேசம் சோதிமயமாகிய நடுக்கண் போலும் உள்ளன. அப்பாண்டியநாட்டில், குலசேகர பாண்டியனென்னும் அரசன், பிரபுவாய், எப்பொழுதுஞ் சைவாச்சாரங்களை அநுட்டிக்கின்றவனாய், சிவலிங்காராதனம் செய்கின்றவனாய், குடிகளைக் காப்பதில் முயற்சி உள்ளவனாய், சமஸ்தயாகங்களையும் செய்தவனாய், சூரனாய், ஏகச்சக்கராதிபதியாய், மதுரைமாநகரத்திலே அரசாண்டு வருகின்றான். அவனுக்குப் புத்திரன் இன்மையால் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரேச வரரைத் தினந்தோறும் மகிழ்ச்சியோடுதரிசித்து அப்புத்திரப் பேற்றின் பொருட்டுப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அம்மதுராபுரியின் மகிமை எனக்குமாத்திரம் தெரியும். மற்றொரு வருக்கும் தெரியாது. அம்மகிமையிற் சிறிது கேட்பாயாக. எங்ஙனமெனில், அத்திருப்பதியிலே அறுபத்துநாலு க லை க ளு ள் சித்தியாகின்றன.

பிரமதேவானுடைய பரிமேதவேள்வி முடிவிலே
சாபம் பெற்ற சரசுவதிதேவியின் அம்சபூதர்
களான சங்கப்புலவர்கள் அனைவரும் சமஸ்த
தேசங்களிலுஞ்சஞ்சரித்துப் பின்பு மதுராபுரியை
அடைந்தனர். அவர்களுடைய சித்தங்களும்,
வித்தைகளும் பெரிதுந்தெளிவு பெற்றுள்ளன.
அவர்கள் அநேகதேசங்களிலே தனித்தனி அவ
தரித்தவராயினும் நெடுங்காலம் அம்மதுரைச்
சங்கத்திலே அனைவருங்கூடி அமர்ந்தனர்.
மற்றைய நகரங்கள் வியஷ்டி ரூபமாயுள்ளன.
மதுரைமாநகரம் சமஷ்டிரூபமாயுள்ளது. அந்த
கேசத்திரமான்மியத்தைக் கேட்பதினால் பாவக்
கூட்டங்கள் நாசமடைகின்றன. அப்பதியிலே
வதிவின்ற மாநாடர் ஜீவன் முத்தர்களே;
அதிஷ்டயமில்லை. அம்மதுரையம்பதிக்குக்கீழ்க்கே
புஷ்பவானமும், தெற்கே சத்தியகிரியும், மேற்கே
ஸ்ரீ பத்திரிகாபுரமும், வடக்கே இடபகிரியும்
ஆகிய கேசத்திரங்கள் உண்டு. அவ்விடபகிரியில்
முருகக்கடவுளின் பாதசரத்திலிருந்து ஒரு நதி
யுண்டாகி இருக்கிறது. அதற்கு நுபுர கங்கை
யென்னும் பெயர் உலகத்திலேபெரிதும் வாழங்கப்
படுகிறது. அம்மலையின் கீழ்ப்பிரதேசத்தின்
அருகே விஷ்ணுமூர்த்தி பரமசுவாமி என்னும்
பெயருடன் பிரசித்தியோடு வசித்து, அப்பரு
வதத்தில் அமர்ந்தருளும் முருகக்கடவுளை இருத
யத்திலே தியானித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.
இங்ஙனம் மேலே கூறிய புஷ்பவன முதலிய

நான்கு கோஷத்திரங்கள் புடைசூழப்பெற்று நடு நாயகமாய், மிகப்பரிசுத்தமாய், அதிரகசிமாயுள்ள மதுரை நகரம் ஸ்ரீ சக்கரவடிவாயிருக்கிறது. அதனருவோ விந்துவிருக்கிறது. அவ்விந்துவினருவோ சாமள பீடத்தில் ஸ்ரீ மீனாட்சிதேவியார் எழுந்தருளி இருக்கிறார். அந்த விந்துவின் ஈசான திசையிலே காமேசரென்னும் பரமசிவன் சுந்தரேசரென்னும் பெயருடன் மூலவிங்கநடுவோ அமர்ந்தருளியிருக்கின்றார். அவ்விந்துவின் புறத்திலுள்ள முக்கோணத்துக்கு ஆடிவீதியென்றும், அதன் புறத்தேயுள்ள அஷ்டகோணத்திற்குச் சித்திரைவீதி என்றும், அதன் புறத்தேயுள்ள தசகோணத்திற்கு ஆவணி வீதி என்றும், அதற்குப்புறத்திலுள்ள பதினான்கு கோணத்திற்கு மாசிவீதி என்றும், அதற்குப்புறத்திலுள்ள அஷ்டதளங்களுக்குத் தைவீதியாகிய கோட்டைவீதி என்றும் பெயர் உண்டு. அதற்குப்புறத்தே பதினாறு ஸ்தானங்களில், இந்திராதிலோக பாலகர்களாலே சிவலிங்கங்கள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்குப் புறத்தே யுள்ள மூன்று விருத்தங்களிலே, யோகினிகளும், வயிரவக்கடவுள் முதலானவர்களும் இருக்கின்றார்கள். அந்நகரத்து நான்கு வாழிடங்களில் மேற்கூறியவாறே கிழக்கே திருப்பூவணமும், தெற்கே திருப்பரங்குன்றமும், மேற்கே திருவோடகமும், வடக்கே இடபகிரியுமான நான்கு ஸ்தலங்கள் இருக்கின்றன. பிரசன்ன ஸ்ரீ புரமென்னும் இந்நகரத்

துக்குப் பண்டிதர்கள், மதுரை, நீபாரணியம், முதலான திருப்பெயர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். சிதம்பரம் முதலான சிவ சேஷத்திரங்களிலே, போகாங்கமாதிய பள்ளியிறைக் காலத்திலே, அம்சபூதச் சொக்கரென்று சொல்லப்படுகிறார். இந்த ஸ்ரீ சங்கரமாகிற திருவாலவாயின்கண்ணே போகாங்க மாதிய பள்ளியிறைக் காலத்திலே, காமேசுவரரே பள்ளியிறைச் சொக்கராக விருக்கிறார். அந்தச் சொக்கர் காமேசுவரியாராகிய மீனாட்சி தேவியாராலே இப்பொழுதும் எப்பொழுதும் சேவிக்கப்படுகிறார். அம்மீனாட்சிதேவியாருக்குக் காலபேதத்தினாலே அஷ்டமூர்த்தி பேதமுண்டு. எப்படியெனில், பிராதகாலத்தில், பாலே என்றும், ஆறுநாழிகை முதல் ஏழு நாழிகை வரையில், புவணை என்றும், பன்னிரண்டுநாழிகை முதல் பதின்மூன்று நாழிகை வரையில், கௌரி என்றும் மத்தியானகாலத்தில், யாமணை என்றும், சாயங்காலத்தில் மாதங்கி என்றும், அர்த்தயாமகாலத்தில், பஞ்சதசி என்றும், பள்ளியிறைக்கு எழுந்தருளும் காலத்தில், சோடசி என்றும், மீட்டும் திருவநந்தலில், சுவாமி பள்ளியிறையினின்று எழுந்தருளுஞ் சமயத்திற்குமுன், மகாசோடசி என்றுமாம். ஆகையால் போகாங்கமாதிய அத்திருவநந்தல் சமயத்தில், மாறுடருக்குத் தரிசனம் கிடைத்தல் அருமையாம். அத்திருவநந்தல் தரிசனஞ் செய்யாதவர்களுக்குப் பாபமோசனம் உண்டாகாது. இம் மதுரை பிரசன்ன

ஸ்ரீபுரமானதால், தேவியார் ஆராதனம் முதலிலே செய்யவேண்டும். இங்ஙனஞ்செய்யாவிடில், கா.மேசர் பெரிதுங் கோபங்கொள்ளுவார். பூஜாதிரவியங்களெல்லா வற்றையும் இரண்டாகப் பிரித்து முதலிலே தேவியாருக்கு அபிஷேக முதலியன நடாத்தி ஆராதனைசெய்தபின்பு, பிற்பாகத்தைக் கொண்டு காமேசருக்கு ஆராதனஞ் செய்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் உலகங்களுக்கு அம்மையப்பராசிய இருவருக்கும் ஆராதனம் நடத்த முடியாதவர்கள். அம்மைக்கு மாத்திரம் ஆராதனை நடத்துவகே அமையும். குளாகமத்திற் கூறப்பட்ட பூஜை இத் திருவாலவாய்க்குப் புறத்தே யுள்ள இடங்களிலே செய்யத்தக்கது. இத்திருவாலவாமினிடத்தே சித்தாந்தமாகிய காமிகாதிசிவாகமங்களினாலே ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரேசுவரருக்குப் பூஜை செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நியாசமும், அர்ச்சனையும், நவாவரண பூஜையும் அவசியஞ் செய்யவேண்டும். இவையன்றி மற்றவைகளெல்லாம் காமிகாதியாகமப்படி செய்ய வேண்டும். இங்ஙனம் மீனாட்சி தேவியாருக்குக் காமேசுரராலே அருளிச் செய்யப்பட்டது. அதை உனக்குக்கூறியேன். ஆகையால் அம்மையை முதலிலே பூஜித்துப் பின்பு சுந்தரேசுவரைப் பூஜிக்கவேண்டும். இந்தக் கேதத்திரத்திற்கு ஒப்பானது ஒன்றுங்கிடையாது. இப்பதியிலே குலசேகர

பாண்டியனுக்கு மகிழ்ச்சியோடு நீ புத்திரனாகக் கடவாய். உன்னுடைய பத்தினி சோழ ராஜனுக்குப் புத்திரியாகக் கடவது. நீ அந்தப் பெண்ணை மணந்து மதுரையம்பதியை ஆளுவாய்” என்று திருவாய்மலர்ந்து அகஸ்திய மகா முனிவர் சிவத்தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்.

பின்பு அவ்வாறே மலையரையன் குலசேகர பாண்டியனுக்குப் புத்திரனானான். அப்பாண்டிய நாட்டில், மலையாசலமானது துவஜரூபமாக உயர்ந்துள்ளது. அந்தப் பொதிய மலையில், அகஸ்திய மகா முனிவர் பத்தினியோடு எப்பொழுதும் இருக்கின்றார். குலசேகர பூபாலன், புத்திரன் பிறந்தவுடன் தன் பத்தினியோடு அங்கே தங்கி, புத்திரனுக்கு ஜாதகர்ம முதலிய கிரியைகளைச் செய்து, மலையத்துவசன் என்று நாமகரணஞ் செய்தான். அந்தணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாரும் “அகஸ்திய மகாமுனிவர் அனுக்கிரகத்தினால் பெற்ற புத்திரனுக்கு அம்முனிவருக்கு உறைவிடமாகிய மலையினது பெயரையிட்டது பெரிதும் அழகாயிருக்கிறது” என்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்தனர். அம் மலையத்துவஜன் பிறைமதிபோல் முறையே வளருவானாயினான். ஐந்தாவது பிராயத்திலே, வித்தியாரம்பம் செய்விக்கப்பெற்று சமஸ்கிருதம், தமிழ் முதலிய பாஷைகளிலும், யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலியவற்றிலும் வல்லவானாயினான். பின்பு ஆளுவது பிராயத்திலே,

குலசேகர பாண்டியன் தன்னுடைய குலாசாரி
யனைக்கொண்டு புத்திரனுக்கு உபநயனஞ் செய்
வித்து வேதவேதாங்கங்களையும், தனார்வேதத்தை
யும், அஸ்திரப் பிரதியஸ்திர மந்திரங்களையும்
முறையே சொல்லுவித்தான். பின்பு புத்திரனுக்கு
மணப்பருவம் வந்தவுடனே, சோழராஜனுடைய
புத்திரியை விவாகஞ் செய்யக்கருதி முதியோரை
அனுப்பி வினவிச் சம்மதித்தபின்னர், அரசர்
முதலாயினோருக்கு விவாக பத்திரம் விடுத்து, மண
மண்டபம் நிர்மாணம் செய்து கொண்டபின்பு
சுப முகூர்த்தத்தில், சோழ ராஜன், தன்னுடைய
மனைவியையும், மற்றும் சுற்றத்தாரையும், தன்னு
டைய ஆசாரியரையும், மற்றைய அந்தணர் முத
லானவர்களையும் மற்றும் விவாகத்திற்கு வரத்
தக்கவரையும் தனது அரண்மனைக்கு அழைப்
பித்து, அவரவருக்கேற்ப உபசரித்து, அனைவரை
யும் விவாக மண்டபத்தில் இருத்தியபின்பு, சோழ
ராஜன் எழுந்து நின்று, பெருமகிழ்ச்சியோடு
மருகனுக்கு மதுபர்க்கங்கொடுத்து, தன்னுடைய
புத்திரி காஞ்சனமாலையாகிய கன்னிகையைத்
தானம் செய்தான். பின்பு மலயத்துவஜனும்
காஞ்சனமாலையும் மற்றும் மணச்சடங்குகளை
விதிப்படி முடித்தனர். பின்னர் அவ்விருவரை
யும் சிங்காசனத்தில் ஏற்றி, குலசேகர பாண்டியன்
மகுடாபிஷேகஞ் செய்து மலயத்துவஜனுக்கு
முடி சூட்டினான். பின்பு குலசேகர பாண்டியன்,
மணக்கோலம் காணவந்தவர் அவருக்கு நக்க

படி சம்மானஞ் செய்து, தத்த மிடங்களுக்குச் செல்ல அனுப்பினான். பின்பு புத்திரனுக்கு அரசாட்சியைக் கொடுத்து, சிலகாலஞ் சென்று அவ்வரசன் முத்தியடைந்தான்.

பின்பு மலயத்துவஜ பாண்டியன், பூமியைப் பரிபாலனஞ் செய்து வரும்பொழுது, புத்திரப் பேற்றை உத்தேசித்து, தொண்ணூற்றென்பது பரிமேத வேள்வி செய்தான்; செய்யும் தன்கருத்து முற்றுப் பெருமை பற்றி, புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்தான். செய்யும்போது அந்த யாகாக்கினிமத்தியினின்று மீனாட்சிதேவி மூன்று பிராயத்தோடு மூன்று தனங்களுமுள்ள ஓர் கன்னிகையாகத் தோன்றி மலயத்துவஜ பாண்டியன் முனையிக மகிழ்ச்சியோடு நின்றருளினான்.

உடனே மலயத்துவஜ பாண்டியன் பெருமகிழ்ச்சியுற்று அக்கன்னிகையை எடுத்துத் தன்னுடைய பத்தினியிடத்தே கொடுத்து அக்கன்னிகைக்கு மூன்று தனங்களுடையமையால், தடாதகையென்று நாமகரணஞ்செய்தான். பின்பு தக்க பருவம் வந்தபின்பு தடாதகைப் பிராட்டியாருக்கு மகுடாபிஷேகஞ்செய்து முடிசூட்டி அரசாட்சியை ஒப்புவித்துச் சுவர்க்கலோகஞ் சேர்ந்தான்.

தடாதகைப் பிராட்டியார் கன்னிகையாராய் வீற்றிருந்து அரசாட்சி செய்து வந்தார். சிலகாலஞ்சென்று திக்குப்பாலகரை வென்று திருக்

கைலாசபதியாகிய சுந்தரேசுவரரைத் திருமணஞ் செய்து, அந்தக் காமேசுவரராகிய சுந்தரேசருக்குத் தம்முடைய அரசாட்சியை மகிழ்ச்சியுடன் கொடுத்து, அவர் அஞ்ஞையின் வழியிலேயின்றியு மாதாவுடன் அந்தப்புரத்திலே அமர்ந்திருந்தார்.

சுந்தரேசுவரர் சுந்தரபாண்டியரென்னும் திருப்பெயர் பூண்டு, திருநந்திதேவர் முதலாயினோரை அமைச்சர் முதலாயினோராக், அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்தார். அங்ஙனம் இருக்குப்போது மாமியாகிய காஞ்சனமாலையின் பொருட்டு, எழுகடலையும் வருவித்து அவளோடு ஸ்நானஞ் செய்தற்குச் சுவர்கத் திருந்த மாமனாகிய மலயத்துவஜனை வருவித்து, எழுகடல்தீர்த்தத்திலே மூழ்குவித்து, சாளுப்பிய பதவியைக் கொடுத்தருளினார். பின்பு சுந்தரபாண்டியர் மதுரையம்பதியில் வதிந்தருளி அறுபத்தாறாயிர வருஷம் அரசாட்சி செய்து குமாரராகிய உக்கிர பாண்டியருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து வேல்வளைச்செண்டு கொடுத்து, தடாதகைப் பிராட்டியாராகிய தேவியாரோடும் அந்தர்த்தானமானார்; ஆகையால், இத்திருவாலவாய்க்கு நிகரான க்ஷேத்திரம் கிடையாது. மகாபாதகங்களைச் செய்தவர்களும் அந்த க்ஷேத்திரத்திலே தங்கினால், அப்பாதகங்கள் நாசமாம்.

ஆதலால், தேவியே! அத்திருவாலவாயில் முன்பு ஒரு சரித்திரம் நடந்திருக்கிறது. அதனைக்

கேட்பாயாக. என்னையெனில், திருப்பரங்குன்றத்
துக்கு நிருதிதிக்கிலே, திருமங்கலம் என்னும் கிரா
மத்தில், ஆத்திரேய கோத்திரத்தில், ஒரு பிராம
ணன் இருந்தான். அவன் வேத வேதாங்கமாதி
நூல்களைக் கரைகண்டான். வேதோக்தசிரவுதக்
கிரியையும், சூத்திரோக்தஸ்மார்த்தக் கிரியையும்
பிறருக்குச் செய்விப்பதிலேசமர்த்தன். ஆயினும்,
வேதாந்தார்த்தங்களைப் புறழின் பொருட்டுச்
சமஸ்தருக்கும் போதிக்கின்றான். பலவழியாலும்
பொருளைத் தேடுகின்றான். நீசனிடத்துங்கொடிய
தானங்களை ஏற்பவன். பெரிதுங் கொடியவன்.
மதுபானஞ் செய்பவன். ஸ்மார்த்தன் போலும்
வேடம்பூண்டவன். எப்பொழுதும்பிறரை வருத்து
கின்றான். பிறர்மனைவியோடு கூடுகின்றான்.
கோடீசந்தனத்தால் ஊர்த்துவபுண்டரம் இட்டுக்
கொண்டு, விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை இகழ்கின்ற
வன். அமங்கலியும், மலடியுமான மருகியுடன்
சேர்கின்றான். எல்லாச் சித்தாந்தங்களையும்
இகழ்கின்றான். எல்லாராலும் கொடும்பாவி
யென்று பேர் பெற்றவன்.

அவன் அங்ஙனமிருந்தபோது, அக்கிராமத்
திலே மற்றொரு பிராமணன் கத்தரித் தோட்டம்
வைத்து விருத்தி செய்து, அக்காய்களை கொடும்
பாவி தவிற மற்றைய அந்தணர் அனைவர்க்குந்
தினந்தோறுங் கொடுத்து வந்தான். அக்காய்
களைப் பாகஞ்செய்து அனைவரும் நுகர்ந்து மகிழ்ந்

தார்கள். ஒருநினைம் திருக்கோயிலுக்குச் சிவதரிசனஞ் செய்யவந்த கத்தரித்தோட்டப் பிராமணனைக் கொடும்பாவிகண்டு, நிரேதுகமாகப் பலவாறு அவமதித்து நிந்தித்து ஒரு காலால் உதைத்தான்.

உடனே உதையுண்டபிராமணன், பாண்டியராஜனிடத்தே சென்று நிகழ்ந்தவைகளைத் தெரிவித்தவளவில், பாண்டியன் அத்தானி மண்டபத்தே அமர்ந்து, அமாத்தியர் முகமாகக் கொடும்பாவியை அழைப்பித்து, விசாரிக்கும்போது, "கத்தரிக்காய் மாமிசத்திற்கு ஒப்பானதால் அதுதள்ளத்தக்கதேயன்றி கொள்ளத்தக்கதன்று. அதனை உண்பவனும் சண்டாளனே. ஆகையால், அந்தச்சண்டாளன் ஆலயத்திற்கு வந்தமைபற்றி ஆலயத்திற்குச் சம்புரோட்சணம் செய்யத்தக்கதே. ஆனதால், அப்பிராமணனை வைது உதைத்தேன்" என்று கொடும்பாவி கூறினான். அங்ஙனம் கொடும்பாவி கூறியமொழியை அரசர் முதலாயினோர் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

அப்பொழுது அகத்தியமகாமுனிவர் பொதியமலையினின்றும் போந்தனர். உடனே அரசன் முதலாயினோர் எழுந்து அகத்திய மகாமுனிவரை வணங்கி, "ஹே குருமூர்த்தீ! வழுதுணங்காய் வரலாற்றைச் சொல்லியருளவேண்டும்" என்று விண்ணப்பம் செய்ய, அதற்கு முனிவர் மொழிந்தருளுகின்றார். "ஹே பாண்டிய பூபாலப் பஞ்ச

மேட்டிராசுரனுடைய மைத்துனன் பேரன் வார்த்தாகன் என்னும் பெயருடைய ஒருவன் சிவ சின்னங்களாகிய விபூதி ருத்திராட்சங்களைத் தரித்து எப்பொழுதும் தூய்மை உடையனாகச் சிவபூஜை செய்துகொண்டிருந்தான்.

அங்ஙனமிருக்கும்போது ஒருதினம் உடையவ ராகிய சிவலிங்கப்பெருமானுக்குக் கவயசிருங்கத் திலை ஸ்ரீ ருத்திரமந்திரங்களை உச்சரித்து அபி ஷேகஞ் செய்துகொண்டிருக்குந் சமயத்திலே, வைகுண்டத்திலிருந்து கருடாருடராக விஷ்ணு வந்தனர். வந்தவுடன் எழுந்து விழுந்து வந்தியா மல் மரம்போலிருந்தமையால், விஷ்ணுகோபித்து 'வார்த்தாகனே! கற்பமுடிவுவரையில், விரைவாக நீசெடியாகக்கடவாய்' என்றும், 'அச்செடியிலுண் டாகிய காயும் புகித்தற்குரியதாகாது போகக்கட வது' என்றும் சபித்து, சுவேதத்திவிற்குப் போயினார். அதன்பின்பு வார்த்தாகாசுரராஜன், தனக்குண்டான சாபத்திற்குப் பயந்து, சிவபிரா ணைப் பலமுறை புகழ்ந்து, விஷ்ணு சாபத்தை அகற்றும்படி பிரார்த்தித்து மீட்டும் விசேடமாக அருச்சுனைசெய்து, சந்நிதியிலே நின்றான். நிற்கும் போது, அவ்வுருட்குறியினின்றும் சிவபெருமான் தோன்றி, "நம்மாட்டுப் பேரன்புள்ள வார்த்தா கனே! உன்னுடைய பூஜையால், யாம் மகிழ்ச்சி யுற்றோம். நமதருட்குறியை நீ புகித்தமையால் விஷ்ணுவின் சாபத்துக்கு அஞ்சவேண்டாம்.

உனது நாம சம்பந்தமான வார்த்தாகசாகத்தகறி யானது பிராமணர் முதலான சமஸ்தருக்கும் புசித்தற்குரியதும், சுகத்தைப் புரிவதும் ஆகுக. விஷ்ணுவுக்கும் விஷ்ணு பத்தருக்கும் உனது சாகம் உரிமையாகாது போகுக. நாம் உனது கறியின் நைவேத்தியத்தினால் மிக மகிழ்ந்தோம். பரான்னம் புசித்த குற்றமும் உனது சாகத்தைப் புசித்தலால் அற்றொழியும். உனது சாகமானது முள்ளோடு கூடியிருந்தால், பிதர்சிராத்தங்களுக்கு உரித்தாகுக. நம்முடைய பூனையை உனதுகறியின் நிச் செய்தால், அது விஷ்ணு பூனையாமன்றி. நமது பூனையாகமாட்டாது. நமதுபூனைக்குரிய நைவேத்தியங்களுள்ளே உனது சாகம் முக்கியமாதலால் நம்முடைய ஆன் பர்களுக்கு நீ விருப்பமுடையவனாகுக" என்று உத்திர வாய் மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார். ஆகையால் வழுதுணங்காய்கொள்ளத்தக்கதேயன்றித் தள்ளத்தக்கதன்று" என்று சொல்லி அகத்திய மகா முனிவர் ஆகாயமார்க்கமாக ஸ்ரீ காகிகேஷத் திரஞ் சேர்ந்தனர்.

உடனே பாண்டியராஜன் கொடும்பாவியை மரணபரியந்தம் சிறைக்களத்திற் சேர்ப்பித்தான். பின்பு பாண்டியன் வார்த்தாகபால வேதியனை நோக்கி, "இனி கொடும்பாவிக்கு அஞ்சாதே" என்று தனமுதலியவற்றால் உபசரித்துக் கிருகத் துக்கு அனுப்பிவிட்டு, அரசாட்சி செய்து கொண்

டிருந்தான். டின்பு அக் கொடும்பாவி சிறைக் கூடத்தில் விலங்குடன் சிடந்து பசியால் வருந்தித் தானே மரணமாடினான். உடனே இயமதூதர் வந்து அக் கொடும்பாவியை பாசத்தாற் கட்டி இயம ராஜனிடத்துக் கொண்டுபோய் விட்டனர். அப்பொழுது இயமன் சித்திரகுப்தனையழைத்து, விசாரித்து, அக்கொடும்பாவியைக் காலசூத்திர முதலிய நிரயங்களிலே கற்ப முடிவு வரையில் போடும்படி ஆஞ்ஞாபித்து அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றான். இயமன் ஆஞ்ஞாப்படி அக்கொடும் பாவி சிலகாலம்வரை நரகங்களிலே துன்பமனுப வித்து, திருவாலவாயில் மரணமுற்றமையினாலே சிவாஞ்ஞாபற்றி அம்மதுரையம்பதியின் அக்கினி திக்கிலே சிந்தாமணி என்னும் கிராமத்தில், தாமந்த இடையன் குலத்தில், தன்ஞாபட்ட ஓர் இடையனாகுப் பிள்ளையாகப் பிறந்தான்.

முன் செய்த தீவினையால், எப்பொழுதும் பிராமணரை நிந்தித்தல், கள்ளுண்டல், பிறர் மனைவியரைப் புணர்தல், கள்ளர்க்கு ஒற்றுமை யாக இருத்தல், புலால் விற்பல், சைவவைவணவங் களை நிந்தித்தல், ஒரு கொள்கையுமின்றி நாஸ்திக னாகயிருத்தல் என்னுங் கொடுஞ்செய்கை உடைய னாயிருந்தான். “அப்பாவியைப் பிறவிக் கடலி னின்றும் எடுத்து முத்திக்கரையிற் சேர்க்க வேண்டும்” என்று, சுந்தரேசர் திருவுளங் கொண்டு, சமீபத்திலிருக்கிற மீனாட்சி தேவியை

நோக்கி “ ஹே தேவி ! அக்கொடும்பாவியாகிய இடையனுக்கு முத்தி கொடுக்கவேண்டும். அவன் கொடும்பாவியாயினும் எப்பொழுதும் நமதருளி னாலே வேளாண்மை நிமித்தம் பசுக்களைப் பரி பாலனஞ் செய்து வருகிறான். ஒவ்வொரு வருஷத் திலும் ஒவ்வொரு குரோசதூர பூமி சேர்க்கின் றான். ஆயினும், பிராமணர் பூமிதவிர மற்றையோர் பூமிகளைச் சேர்க்கின்றான். தரிசுகளான காடுகளைத் திருத்துவதிலே பெரிதுங்கருத்துடைய வன். இப்பெற்றியுடையானுக்கு முத்தி கொடுத் தால் நமக்குப் பெரும் புகழாம். அதற்குவேண்டும் உதவி நீ செய்யவேண்டும். அஃதென்னையெனில், தேவி ! நீ பசுவாகி அவ்விடையன் வயலிலேயுள்ள பயிரை மேய்வதுபோலக் காட்டினால், அவன் தடி கொண்டு அடிக்கவருவான். அப்போது நீ ஒடுதலைச் செய்தால் அவனும் வேகத்துடன் உனதுவாலேக் கைகளாற் பற்றிக்கொண்டு ஒடிவருவான். நீ இத் திருப்பதியின் கோட்டை வீதிமுதல் அஞ்சு வீதி களிலும் வலம்வருமுறையாகவே சுற்றிக்கொண்டு ஆடி வீதியில் நமது சந்நிதியிலிருக்கின்ற இடபத் தின்பின்னே அக் கொடும்பாவியைத் தள்ளி விட்டுப் பசுவடிவை ஒழித்து நமதருகிலே தங்கக் கடவாய் ” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

தேவியாரும் சிவபிரான் ஆஞ்ஞைப்படி உடனே கோவடிவெடுத்து, அக்கொடும்பாவியின் கழனியினிலேபோய் மேய்வது போல நின்றார்.

உடனே அவ்விடையன் அப்பசுவைத் தடி
கொண்டு புடைக்கவரும்பொழுது, அஞ்சி, ஓடவும்
அதன்வாலை அவ்விடையன் கைகளால் நன்றாகப்
பற்றிக்கொண்டு தொடர்ந்து, கீழ்திசை முதலாக
முறைப்படி கோட்டைவீதி, மாசிவீதி, ஆவணிவீதி,
சித்திரைவீதி, ஆடிவீதி என்னும் ஐந்து திருவீதி
களையுஞ் சுற்றிக்கொண்டு ஆடிவீதியிலே சுந்த
ரேசுவரரது சந்நிதியிலிருக்கிற இடபதேவரின்
பின் புறத்தே அவ்விடையனை வீழ்த்தி கோ
வுருவை மறைத்துத் தேவுருவங் கொண்டு சுந்த
சேசருடனே ஆலயத்தில் அமர்ந்தருளினார்.

விழுந்தவன் நூல சரீரத்தைவிட்டுச் சூக்கும
சரீரத்தோடு தேவவிமானத்தேறித் தேவர்கள்
உபசரிக்கும்படி நிற்கும்போது, சுந்தரேசர் உமா
தேவி சமேதராக இடபாஸுடராய் தரிசனங்
கொடுத்து, 'கோபாலா உன்னாற் செய்யப்பட்ட
பாவக் கூட்டம் முழுவதும் நம்முடைய கருணாலே
சத்தாலே ஒழிந்தது. ஆகையால் நீ சுத்தாத்மா
வாய் நித்தமும் நமது கயிலாயத்திலே வசிப்பாய்'
என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி 'உனக்கு முத்தி
கொடுத்த இத்தினமாகிய மார்கழி மாசத்துக்
கிருஷ்ணபட்ச அட்டமியில், யாவராயினும் பொற்
ருமரைத் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, நித்த
நியமங்களை நிறைவேற்றி, சூரியோதய காலத்தில்,
கிழக்குத்திசை முதலாகத் தொடங்கி அன்புடன்
வாக்கினாலே வேதபாராயணமாதல், ஸ்ரீ ருத்திர

பாராயண மாதல் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர ஜபமாதல்
செய்து கொண்டும், மனசினாலே ஸ்ரீ மீனாட்சி
சுந்தரேசுவரரைத் தியானித்துக் கொண்டும்
காயத்தினாலே தைவீதியையும், மாசிவீதியையும்,
ஆவணி வீதியையும், சித்திரை வீதியையும், ஆடி
வீதியையும், சுவாமி கோயில் இரண்டாம் பிராகா
ரத்தையும், முதற் பிராகாரத்தையும், அம்மை
கோயில் இரண்டாம் பிராகாரத்தையும் முதற்
பிராகாரத்தையும் வலம் வந்து, சித்திவினாயகக்
கடவுளையும், முருகக் கடவுளையும், மீனாட்சியம்மை
யையும் நமஸ்கரித்து, தரிசித்து, துதித்துப் பிர
தக்ஷிணஞ் செய்து, பள்ளியறைக் காமேசுவரி
யம்மையையும் மனசினாலே சிந்தித்துக்கொண்டு
வலமுறையாகச் சுவாமி சந்நிதிக்குப்போய், நமஸ்
கரித்து, துவஜத்தம்பத்துக்கு ஈசானதிக்கிலிருக்
கிற கனகரத்ந சபையிலே திருநிருத்தஞ் செய்யும்
ஸ்ரீ நடராஜ மூர்த்தியைத் தரிசித்துத் துதித்து
வலம்வந்து, பின்பு மூலலிங்க மூர்த்தியையுந் தரி
சித்துத் துதித்து, வெள்ளியம்பலவாணரையும்,
சந்திர சேகரரையும், தக்ஷிண மூர்த்தியையும்,
சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியினையும், மற்றைய மூர்த்தி
களையும் தரிசித்துத் துதித்து வெளியில் வந்து,
சந்நிதியிலே நமஸ்கரித்து வடதிசை நோக்கி
வதிந்து, ஸ்ரீருத்திரம் பதினேருமுறையும், ஸ்ரீபஞ்
சாட்சரம் ஆபிரத்தெட்டுருவும் மேதாவித்தியா
சுற்சத்திமந்திரங்களும் ஜபித்துத் தங்கள் கிருகங்
களை அடையக்கடவர். அடைந்து, தங்கள் பொரு

ளுக்கேற்ப நெய், தேன், தயிர் முன்றோடு சிவபத்
தர்களாகிய அந்தணர்களுக்குப் போஜனஞ் செய்
வித்துப்பின்பு சேஷத்தைப் புசித்து ஆசீர்வாதம்
பெறக்கடவர். ஆகையால் புத்திமுத்திகளை விரும்பு
வோர் வருஷந்தோறும் முறையாக இங்ஙனம்
நடத்தல் வேண்டும்.

மார்கழிமாசத்து அமரபட்சத்து அட்டமிதிதி
யில் எவ்விடத்தேயிருப்பினும், அவ்விடத்துள்ள
சிவாலயத்திலே சந்தரேசுவரரை மனசிலே தியா
ரித்துக்கொண்டு, ஏழு வீதிப் பிரதட்சிணத்தை
யுஞ் செய்யவேண்டும். அப்படி ஏழுவீதி இல்லா
விடில், இருக்கிற வீதியில், ஏழு பிரதக்ஷிணஞ்
செய்து, முன்சொல்லிய வண்ணம் ஸ்ரீ ருத்திர
பாராயண முதலியன செய்ய வேண்டும். சிவாலய
மில்லாதவூரில் வில்வவிருட்சத்தைப் பிரதக்ஷிண
முதலியன செய்யவேண்டும்.

பிரதக்ஷிணஞ்செய்யாதவரையில் பாசக்கட்டு
மாதுடருக்கு நீங்காது. வலம் வரும் போது என்றும்
புக் குழிகளுக்கு அரிசியிடவேண்டும். அவ்வரிசியிடு
பவன் இலக்சுப்பிராமண போஜனஞ் செய்வித்த
பலனை அடைவான். அட்டமிப் பிரதக்ஷிணஞ்
செய்வதால், ஒரு அடிக்கு ஒரு அசுவமேதயாகஞ்
செய்த பலன் உண்டாகும். எந்த வருணத்து ஆட
வராயினும், மகளிராயினும், சண்டாளராயினும்
பிரதக்ஷிணம் புரிந்தால் அவர் முத்தியடைவது
நிச்சயம்.

தைவீதி முதலாக ஏழு வீதியும் வலம்வர முடியாதவர் ஆடிவீதியையே ஏழுமுறை வலஞ்செய்தால் ஏழு வீதியும் வலஞ்செய்த பயனை அடைவார். பின்னும் ஸ்ரீ ருத்திர பாராயணம் ஒரு முறை செய்தாலும், பதினொரு முறை செய்த பயனை அடைவார். ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம் நூற்றெட்டுருஜபஞ்ச செய்தாலும் ஆயிரத்தெட்டுரு ஜபஞ்ச செய்த பயனை அடைவார். சிவபத்தியையுடைய வேதியர் பதினொருவருக்காவது, சைவசந்நியாசி ஒருவருக்காவது அன்புடன் பூசித்து அன்னம் உண்பித்தாற் பெரும்பயன் பெறலாம்”.

இவ்வாறு சுந்தரேசுவரர் மீனாட்சிதேவியாருக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்து தேவியாரோடு மூலலிங்கத்தில் அந்தர்த்தானமாயினார்” என்று ஆசாரியார் மாணாக்கனுக்கு அருளிச் செய்தார். பாச நீக்கத்தின் பொருட்டு உமாதேவிசமேதராகிய பரசிவோபாசனைசெய்து பரசிவபூஜை செய்தல் வேண்டும். முத்திக்கு நேரேகாரணமாகிய சிவஞானம் ஆசாரியர் திருவருளாலன்றிக் கிட்டாதாகையால் அவ்வருட்குரவரது திருவடிகளையே வழிபடல் வேண்டும். இம்முறையாக, ஸ்கந்த புராணத்திலுள்ள, பிரமசங்கிதையில், முப்பத்துநான்காம் அத்தியாயம், குருகீதையிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

அஷ்டமிப்பிரதக்ஷிணமான்மியம் முற்றியது.

மெய்கண்டதேவர் திருவடி வாழ்க.

சிவஞானயோகிகள் திருவடி வாழ்க.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	1	கந்தபுராண	ஸ்கந்த புராண
2	11	பஞ்சப்பொறி	பஞ்சப்பொதி
2	23	மென்கின்ற	மென்கிற
3	14	சும்மாயிருந்தனர்	சும்மாவிருந்தனர்
6	14	சைவாச்சாரங்களை	சைவாசாரங்களை
7	18	ஆகிய	என்னும்
8	9	அமர்ந்தருளி யிருக்கின்றார்	அமர்ந்தருளு கின்றார்
8	18	பதினாறு ஸ்தானங் களில்	பதினாறுதள ஸ்தானங்களில்
9	13	பிராதகாலத்தில்	பிராதக்காலத்தில்
9	26	பாபமோசனம்	பாசமோசனம்
14	19	வேள்வளைச்செண்டு	வேல்வளை செண்டு
15	24	தவிற	தவிர
16	26	பூபாலப்	பூபாலா
19	22	நாஸ்தீகனாக	நாஸ்தீகனா
19	22	செய்கை	செய்கைகள்
20	14	அவன	அவன்
22	18	மூர்த்தியையுந்	மூர்த்தியைத்
22	21	மூர்த்தியினையும்	மூர்த்தியையும்

பக்கம்	வரி	பிறை	திருத்தம்
22	24	பதினேரு	பதினேரு
23	7	அமர	அபர
23	14	செய்ய	செய்தல்
24	8	சிவபத்தியை	சிவபத்தி
24	15	ஆசாரியார்	ஆசாரியர்
24	23	அத்தியாயம்	அத்தியாயத்தில்

குறிப்பு: 5-ம் பக்கத்தில் 3-ம் வரியில் “விசாலாட்சி தேவியாரையும் வயிரவக் கடவுளையும்” என்றிருப்பதை விசாலாட்சி தேவியாரையும் அன்னபூரணியம்மையையும் வயிரவக் கடவுளையும் என்று வாசிக்க.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

கன்னலை இன்னமுதைக் கார்வாயல் சூழ்கானப்
பேருறை காளையைஒண் சீருறைத் தண்டமிழால்
உன்னி மனத்தயரா உள்ளுருகிப் பரவும்
ஒண்பொழில் நாவலர்கோன் ஆவிய ஆரூரன்
பன்னும் இசைக்கிளவி பத்திவைபாட வல்லார்
பத்தர் குணத்தினராய் எத்திசையும் புகழ்
மன்னி இருப்பவர்கள் வானின் இழிந்திடினும்
மண்டல நாயகராய் வாழ்வது நிச்சயமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாரதி அச்சகம், கும்பேசுவரன் தெற்குவிதி, குடந்தை.